

PUIKYBĖS KARALIUS

PASAULINIAIS BESTSELERIAIS TAPUSIOS „TWISTED“ SERIJOS AUTORĖ

ANA HUANG

baltos lankos

Ana Huang

Puikybės karalius

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

1 skyrius

Izabelė

– Tai *nenaudojai* tų tamsoje šviečiančių sargių, kurių daviau?

– Nea. Atleisk. – Tesa patenkinta atrėmė sielvartingą mano žvilgsnį. – Buvom pirmam pasimatyme. Iš kur tu iš viso jų gavai?

– Iš neoninio pačiūžų vakarėlio prieš mėnesį.

Jame dalyvavau vildamasi ištrūkti iš nuobodžios savo gyvenimo rutinos. Nepadėjo, bet bent jau gavau maišelį žavingai šokiruojančių lauktuvių, kurias išdalijau draugėms. Kadangi pati sau buvau užgynusi vyrus, beliko mėgautis gyvenimu per jas, o šitai yra gana sudėtinga, kai tos minėtosios draugės atsisako bendradarbiauti.

Tesa suraukė antakius.

– Kodėl per neoninį pačiūžų vakarėlį dalijo sargius?

– Nes tokie vakarėliai visad virsta didžiulėmis orgijomis, – paaiškinau. – Mačiau, kaip kai kas naudojosi jais pačioje ledo arenoje.

– Juokauji.

– Nea. – Papildžiusi kokteilių papuošimus nusigręžiau tvarkyti įvairiausių stiklinių ir taurių. – Pasiutimas, ką? Buvo smagu, nors kai kurie dalykai ir sukėlė traumą, kurios kračiau-si dar gerą savaitę...

Tarškėjau beveik nekreipdama dėmesio į rankų judesius. Po metų barmenavimo klube „Valhalla“, išskirtinėje pasaulio turtingųjų ir galingųjų bendruomenėje, didumą dalykų galėjau atlikti mechaniškai.

Buvo pirmadienio vakaras, šešta valanda, – pats sujudimas visur kitur, bet visiška mirties zona „Valhalloje“. Mudvi su Tesa visad išnaudodavom šį laiką paskaloms ir pašnekesiams apie savaitgalį.

Plūšau čia tik dėl pinigų, kol parašysiu knygą ir tapsiu tikra rašytoja, bet man patiko dirbti su tikrai mėgstamais žmonėmis. Dauguma buvusių mano bendradarbių buvo tikri bjaurybės.

– Pasakojau apie tą nuogą bičą su vėliava? – paklausiau. – Jis iš tų, kurie *niekad* nepraleidžia jokių orgijų.

– Am, Ize. – Mano vardas išsprūdo visiškai Tesai nebūdingu spygtelėjimu, bet buvau pernelyg įsivažiavusi, kad sustočiau.

– Rimtai, niekad nemaniau, kad pamatysiu šviečiantį pimpį ledo...

Mano tiradą pertraukė mandagus kostelėjimas.

Mandagus *vyriškas* kostelėjimas, tikrai neturintis nieko bendra su mano mėgstamiausia bendradarbe.

Aš suakmenėjau. Tesa dar sykį nerimastingai cyptelėjo ir tik patvirtino tai, ką ir taip nujaučiau: atėjūnas buvo ne atsipūtusi mūsų vadovė ar koks apsaugininkas, užsukęs per pertraukėlę, o klubo narys.

Ir jis ką tik nugirdo mane tauškiant apie šviečiančius pimpius.

Šūdas.

Skrustai suliepsnojo. Po velnių tą mano rankraštį – dabar labiausiai troškau, kad žemė prasižiotų ir prarytų mane nekramčiusi.

Deja, grindys po kojomis nė nevirptelėjo, tad akimirką skendusi pažeminime galop atlošiau pečius, nutaisiau geriausiems klientams skirtą šypsena ir atsigrėžiau.

Bet mano lūpų kampučiai sustingo, taip ir nespėję deramai užsiriesti. Tiesiog ėmė ir atsisakė veikti, kaip koks užstrigęs tinklalapis.

Nes mažiau kaip už penkių pėdų stovėjo suglumęs ir gerokai išvaizdesnis, nei priklauso, Kajus Jangas.

Kajus Jangas, gerbiamas klubo „Valhalla“ valdybos komiteto narys ir multimilijardinės žiniasklaidos imperijos paveldėtojas, pasižymintis neįtikėtinu gebėjimu apsisireikšti per patį gėdingiausių mano tiradų įkarštį.

Veidą užliejo nauja gėdos banga.

– Atleiskite, kad sutrukdžiau, – prabilo jis neutraliu tonu, neišduodančiu jokių minčių apie mūsų pokalbį. – Bet norėčiau užsisakyti gėrimą, prašau.

Nors apėmė nenugalimas troškimas pasislėpti po baru, išgirdusi jo balsą vis viena mažumėlę nevalingai sutirpau. Sodrus, glotnus, aksominis, su karališkai prašmatniu britišku akcentu. Jis įsismelkė man į kraują tarsi stiprus viskis.

Kūnas sušilo.

Kajus vos regimai kilstelėjo antakį ir aš susivokiau, kad taip įsijaučiau į jo balsą, jog vis dar neatsakiau į prašymą. Tuo metu ta maža išdavikė Tesa nėrė į sandėliuką, palikusi mane tvarkytis vieną. *Daugiau kaip gyva negaus iš manęs sargio.*

– Žinoma. – Atsikrenkščiau, kad išvaikyčiau tirštos įtampos debesį. – Bet, deja, tamsoje šviečiančio džintoniko neturime. – *Nebent pašviestum į toniką ultravioletine šviesa, gal tada ir šviestų.*

Jis pažvelgė į mane bereikšmiu žvilgsniu.

– Nes anąkart irgi nugirdai mane kalbant apie... apsaugos priemones, – paaiškinau. *Nieko*. Iš jo reakcijos galėtum pamanyti, kad pliuropiu apie piko valandos eisimą. – Užsisakei braškinio džintoniko, nes kalbėjau apie braškių skonio...

Rausiausi vis gilyn į duobę. Visai netroškau priminti Kajui ano karto, kai klubo rudens pokylyje jis nugirdo mane tauškiant apie braškinius sargius, bet juk turėjau pasakyti *kaq nors*, kad nukreipčiau jo dėmesį nuo dabartinės sargių kebeknės.

Man išties derėtų liautis darbe pliuropi apie seksą.

– Tiek to, – burbtelėjau. – Kaip visada?

Jei neskaičiuosime to vieno braškinio džintoniko, Kajus visada užsisakydavo škotiško viskio be ledo. Buvo labiau nuspėjamas nei per Kalėdas užgrojanti Mariah Carey daina.

– Ne šiandien, – ramiai atsiliepė jis. – Šiandien norėčiau kokteilio „Death in the Afternoon“. – Jis iškėlė knygą, rodydamas ant nutrinto viršelio užrašytą pavadinimą. Ernesto Hemingway „Kam skambina varpai“. – Atrodo tinkama.

Paprastą, paties Ernesto Hemingway sugalvotą kokteilį „Death in the Afternoon“ sudarė vos du ingredientai: šampanas ir absentas. Be to, jis spindėjo žaliai ir iš visų įprastų gėrimų buvo panašiausias į neoninį.

Prisimerkiaiu: kažgi, ar tai tik sutapimas, o gal jis mane mausto.

Kajus žvelgė į mane neįskaitomu žvilgsniu.

Tamsūs plaukai. Griežtos linijos. Ploni juodi rėmeliai ir kostiumas, tinkantis taip tobulai, kad neabejotinai siūtas pagal užsakymą. Kajus buvo tikras aristokratiškos elegancijos įsikūnijimas, puikiai įvaldęs atitinkamą britišką stoicizmą.

Dažniausiai visai neblogai perprasdavau žmones, bet jį pažinojau jau metus ir vis niekaip nepermačiau jo kaukės. Mane tai erzino labiau, nei norėjau pripažinti.

– Vienas kokteilis „Death in the Afternoon“, tuojuo, – galop pratariau.

Ėmiausi jo gėrimo, o jis atsisėdo į savo įprastą vietą baro gale ir iš švarko kišenės išsitraukė užrašinę. Mano rankos plūšo, bet dėmesį nejučia kreipiau tai į taurę, tai į patyliukais skaitantį vyrą. Protarpiais jis vis sustodavo ir kažką užsirašydavo.

Šitai savaime nebuvo neįprasta. Prieš prasidedant vakaro šurmuliui Kajus dažnai užsukdavo vienas paskaityti ir pagurkšnoti. Tačiau šįkart pasirinko neįprastą metą.

Buvo pirmadienio popietė, lygiai trys dienos ir dvi valandos iki savaitinio, preciziškai punktualaus jo pasirodymo ketvirtadienio vakarais. Jis griovė įprastą tvarką.

Kajus Jangas *niekad* negriaudavo įprastos tvarkos.

Apimta smalsumo ir keistai nualsusi neskubėdama nuėšiau jam gėrimą. Tesa vis dar buvo sandėliuke ir tylą sulig kiekvienu žingsniu slėgė vis labiau.

– Užsirašinėji? – Pastačiau kokteilį ant servetėlės ir dirselėjau į jo užrašinę. Ji gulėjo atversta prie knygos, puslapiai užpildyti tvarkingomis, juodomis eilutėmis.

– Verčiu knygą į lotynų kalbą. – Jis pervertė puslapį ir nepakėlęs galvos, nepalietęs gėrimo išraitė dar vieną eilutę.

– Kodėl?

– Mane tai atpalaiduoja.

Įsitikinusi, kad ne taip nugirdau, sumirksėjau.

– Ranka versti penkių šimtų puslapių knygą į lotynų kalbą *atpalaiduoja*?

– Taip. Jei norėčiau kokio protinio iššūkio, versčiau ekonomikos vadovėlių. Grožinę literatūrą verčiu tik laisvalaikiu.

Jis aiškino nerūpestingai, tarsi šis įprotis būtų toks dažnas ir įsišaknijęs, kaip permesti švarką per sofos atkalnę.

Įsistebeilijau į jį.

– Oho. Tai... – Pritrūkau žodžių.

Žinojau, kad turtuoliai lepinasi keistomis užgaidomis, bet dažniausiai tos keistenybės bent jau būna smagios, pavyzdžiui, ištaigingos vestuvės augintiniams ar maudynės šampane. Kajaus hobis buvo tiesiog *nuobodus*.

Jo lūpų kampučiai sutrūkčiojo ir staiga susivokusi susigėdau. *Šiandien jau ne pirmą kartą.*

– Išdūrinėji mane.

– Ne visai. Mane tai išties atpalaiduoja, bet nesu didelis ekonomikos vadovėlių mėgėjas. Gana jų atsikandau Oksforde. – Kajus pagaliau pakėlė akis.

Širdis šoko į gerklę. Iš arti jis buvo toks gražus, kad kone skaudėjo žiūrėti. Ant kaktos krentantys vešlūs juodi plaukai rémino veido bruožus, primenančius auksinę Holivudo klasiką. It marmure iškalti skruostikauliai, kampuotas žandikaulis, putnios lūpos ir gilios rudos akys už akinių, tik didinančių jo patrauklumą. Be jų jis regėtųsi šaltas, sakytum, bauginamai tobulas, o su jais atrodė prieinamas. Žmogiškas.

Na, bent tada, kai nevertė klasikos ar nevadovavo šeimos žiniasklaidos įmonei. Su akiniais ar be, šie dalykai prieinamumo jam toli gražu ne pridėjo.

Jam siektelėjus gėrimo suvirpėjau. Mano ranka vis dar gulėjo ant baro. Jis manęs nepalietė, bet pajutau per odą brūkštelint jo kūno karštį.

Šiurpulys pamažu plito, skverbėsi po oda ir lėtino mano kvėpavimą.

– Izabele.

– M? – Gerai pagalvojus, kam Kajui tie akiniai? Jis juk tikrai turi pinigų lazerinei akių operacijai.

Nors, žinoma, nesiskundžiu. Gal jis ir nuobodus, gal kiek įsitempęs, bet tikrai...

– Ponas kitame baro gale mėgina patraukti tavo dėmesį.

Nemaloniai krūptelėjusi grįžau į realybę. Kol spoksojau į Kajų, į barą prigužėjo naujų klientų. Tesa aptarnavo dailiai apsirengusią porą, dar vienas klubo narys lūkuriavo.

Šūdas.

Palikusi patenkintą Kajų nulėkiau pas jį.

Aptarnavus vieną klientą pasirodė kitas, dar kitas. Prasi-dėjo „Valhallos“ laimingoji valanda ir laiko mąstyti apie Kajų bei keistus jo atsipalaidavimo būdus nebeliko.

Ateinančias keturias valandas mudvi su Tesa sukomės pažįstamu ritmu.

„Valhalla“ ribojo narių skaičių iki šimto, tad net ir didžiausias vėjus čia visiškai neprilygo chaosui, su kuriuo buvau pratusi tvarkytis įvairiose skylėse. Ir nors klientų čia buvo mažiau, juos lepinti ir girti reikėjo labiau nei įprastą studencioką ar priliubusį jaunikį. Laikrodžio rodyklei artėjant prie devintos buvau pasirengusi griūti ir jaučiausi velniškai dėkinga, kad tą vakarą dirbau tik pusę pamainos.

Tačiau neatsispyriau pagundai vis dirstelėti į Kajų. Dažniausiai po valandos ar dviejų jis išeidavo, bet šįkart vis dar sėdėjo, gurkšnojo ir plepėjo su kitais klubo nariais, tarsi nenorėtų būti niekur kitur.

Kažkas ne taip. Net jeigu pamiršime, kad į barą jis atėjo ne savo laiku, šiandien elgėsi visai kitaip nei anksčiau, ir kuo įdėmiau stebėjau, tuo daugiau įspėjamųjų ženklų mačiau: įtampos sukaustyti pečiai, vos regima raukšlė tarp antakių, nervingos šypsenos.

Gal nustebau išvydusi jį čia tokiu netikėtu metu, o gal tiesiog užsimojau atsidėkoti už visus kartus, kai jis galėjo įskūsti mane dėl netinkamo elgesio (pavyzdžiui, pokalbių apie seksą darbe), bet neįskundė. Nežinia, kas pastūmėjo mane klientų antplūdžiui apimus nunešti jam dar vieną gėrimą.

Pataikiau puikiai: jo pašnekovas buvo ką tik nuėjęs ir Kajus prie baro vėl liko vienas.

– Braškėnis džintonikas. Vaišinu. – Pastūmiau jam taurę. Sumaišiau eksromptu, manydama, kad tai bus smagus bandymas pakelti jam nuotaiką, tebūnie ir mano sąskaita. – Regis, tau neprošal pralinksėti.

Jis atsakė klausiamai iškėlęs antakį.

– Atėjai ne savo laiku, – paaiškinau. – Tikrai nebūtum nusižengęs grafikui, nebent kas nors ne taip.

Antakis nusileido, aplink akis susimetė smulkios raukšlės. Išvydus tokį netikėtai mielą vaizdą sududeno širdis.

Tai tik šypseną. Susiimk.

– Nežinojau, kad šitaip seki mano grafiką. – Kajaus balse suskambo juoko gaidelės.

Antrąsyk tą vakarą mano skruostus užliejo šiluma. *Štai, ką gaunu už tai, kad bandžiau būti gerąja samariete.*

– Tyčia nesistengiu, – puoliau gintis. – Tiesiog nuo tada, kai pradėjau čia dirbti, į barą užsuki kiekvieną savaitę, bet niekada pirmadienį. O aš pastabi. – Derėjo čia ir sustoti, bet žodžiai pasipylė smegenims nespėjus pasivyti. – Neabejok,

tikrai nesi mano skonio, tad gali nesijaudinti, kad mėginsiu nusikabinti.

Šitai tiesa. Objektyviai kalbant, tikrai vertinau Kajaus patrauklumą, bet man vyrai patiko kiek šiurkštesni. O jis – padarumo įsikūnijimas. Bet net jei taip ir nebūtų, klubo nariams susidėti su darbuotojais griežtai draudžiama ir aš visiškai netroškau vėl versti savo gyvenimo aukštyn kojomis dėl vyro, labai jums ačiū.

Bet išdavikai mano hormonai vis viena kaskart jį pamatę dūsavo. Velniskai užknisa.

– Malonu žinoti. – Juoko gaidelės suskambo ryškiau, jis pakėlė taurę prie lūpų. – Ačiū. Braškinis džintonikas – mano silpnybė.

Šįsyk mano širdis tiesiog ėmė ir sustojo, tegul vos akimirka.

Silpnybė? *Ką tai reiškia?*

Nieko nereiškia, sugrumėjo balsas galvoje. Jis kalba apie gėrimą, ne apie tave. Be to, jis ne tavo skonio. Prisimeni?

Ai, užsikišk, niurzga.

Puiku. Dabar mano vidiniai balsai dar ir pykstasi tarpusavyje. O juk aš nė nežinojau, kad turiu jų daugiau nei vieną. Jei tai ne ženklas, kad man trūksta miego, o ne dar vieną naktį kankintis prie rankraščio, tai tada nežinau.

– Nėra už ką, – kiek pavėluotai pridūriau. Ausyse dunkėjo pulsas. – Na, man derėtų...

– Atsiprašau, kad vėluoju. – Ant kėdės greta Kajaus klestelėjo aukštas šviesiaplaukis vyras, jo balsas buvo gailus kaip švarką persmelkusi vėlyvo rugsėjo vėsa. – Susitikimas užsitęsė.

Trumpai į mane dirstelėjęs jis vėl atsigręžė į Kajų.

Tamsiu auksu spindintys plaukai, mėlynos akys, veidas it „Calvin Klein“ modelio ir šiluma kaip „Titaniko“ ledyno. Vols-trito karalius Dominikas Davenportas.

Atpažinau jį akimirksniu. Tą veidą pamiršti sunku, nors bendravimo įgūdžius tikrai yra kur tobulinti.

Šitaip pertraukta pajutau palengvėjimą ir užknisanti nu-sivylimą, bet Kajaus atsakymo nelaukiau. Sprukau į kitą baro galą niršdama dėl to, kaip jo žodžiai apie *silpnybę* įstrigo man į galvą, tarsi tai nebūtų tik nerūpestinga, probėgšmais mesta pastaba.

Jis ne mano skonio, bet ir aš tikrai ne jo. Jis susitikinėjo su moterimis iš labdaros komitetų, jos atostogaudavo Hamptone ir derino perlus prie „Chanel“ kostiumėlių. Ir nieko čia blogo, tiesiog tai ne man.

Perdėtą savo reakciją į jo žodžius teisinau savanorišku celibatu. Taip alkau prisilietimo ir švelnumo, kad veikiausiai pulčiau kikenti, net jeigu man mirktelėtų tas pusnuogis kau-bojus, nuolat lakstantis Taimso aikštėje. Su pačiu Kajumi tai neturėjo nieko bendra.

Visą likusį vakarą daugiau į aną baro galą negrįžau.

Laimei, pusė pamainos reiškė, kad galiu išeiti anksčiau. Be penkių dešimtą perleidau savo klientus Tesai, atsisveikinau ir stvėriau iš sandėliuko rankinę, nėsyk nedirstelėjusi į toki vieną milijardierių Hemingway gerbėją.

Būčiau galėjusi prisiekti, kad išeidama jutau karštą tam-sių jo akių žvilgsnį, bet patikrinti neatsigrėžiau. Bus geriau, jei nežinosiu.

Šitaip vėlai vestibulyje buvo tylu ir tuščia. Vokai iš nuo-vargio sunko, bet, užuot patraukusi prie išėjimo ir skubėjusi į patogią lovą, pasukau į kairę prie pagrindinių laiptų.